

Rondalla meravellosa

Un nin que a la casa eren molt pobres i ell era..., son pare des nin, era un senyor que recollia llenya del camp per llavor vendre-la, perquè en aquell temps, clar, totes les cases feien foc a sa foganya! Entonces, cada dia sortia amb sa somereta a cercar llenya en es bosc i... un dia se va trobar amb un personatge en es bosc, un senyor vestit de negre, tot negre. I aquest senyor li va dir:

—Escolta —diu—, tu vols ser ric?

I aquell homo li va dir:

—Ja m'agradaria, ja! Per poder donar-li an es meus fills, eh, una bona vida, una vida més bona, que puguin estudiar i que estiguessin bé.

I aquest senyor li va dir:

—Idoi m'has de prometre, només m'has de prometre una cosa: que quan tornis a ca teva després d'haver... de tragar sa llenya, lo primer que te surti al camí quan tu arribis, demà dematí m'ho has d'entregar.

I aquest home va pensar un poc i ell tenia una cusseta petita i cada dia quan baixava sa costa que arribava en es poble, lo primer que li sortia a camí era sa seva cusseta. I ell va pensar: «Hombre, jo m'agrada, jo l'estim molt, a sa meva cusseta, però i què té? Una cusseta, entregar-la per ser ric, idò sí! Idò fet!»

—Pensa-hi, eh! I ara te diré jo qui som: jo sonc el Dimoni i, si no m'entregues lo primer que te surti de camí, així com m'ho has promès, no només seràs pobre, sinó que encara tindràs més desgràcies a la casa.

I aquell home se va assustar quan va saber que aquell home era el dimoni i li va dir:

—No, no, no. Ja t'entregaré lo primer que me sortirà a camí, no te preocupis.

Res, que aquell home aplega sa llenya, tot preocupat ell, se'n va cap a ca seva tot nerviós i, quan baixava sa costeta, en lloc de sortir-li sa cusseta a camí li va sortir es seu fill major, que era un ninet que tenia nou anys, i quan aquell home va veure es seu fill que venia corrensos cap a ell, ell només pensava: «Que sa cusseta vengui davant, que vengui davant!» Però sa cusseta no sortia. Es fill va arribar primer i quan... I ell no va dir res an es fii, i es ca... Es fill era un ninet. Què va fer quan va arribar a ca seva? Li va dir a sa dona lo que li havia passat, i sa dona li va dir diu:

—I ara què en feim?

Diu:

—Això m'ha dit, això.

Diu:

—I si és el dimoni, ho deu sebre!

Diu:

—Per això m'ha sortit s'al·lot primer, perquè sempre mira que cada dia me surt sa cussa!

I aquell res, aquell home i sa dona i venga, i tota sa nit sense dormir i l'endemà de matí quan se va aixecar en bon de matí se'n va anar a cridar es fill major i li va dir:

—Au, que m'has d'acompanyar en es bosc a cercar llenya.

I res, se'n varen anar. I... quan eren en es bosc son pare li va dir an es nin:

—Pues ara vendrà un senyor i tu te n'hauràs d'anar amb ell. Jo li vaig fer aquesta promesa perquè a ca teva poguéssim estar més..., a ca nostra poguéssim estar més bé. Jo vos volia donar estudis. Sa cusseta me sortia davant...

I li va contar tot lo que havia passat es dia abans i aquell nin li va dir:

—Idò, mon pare, si ja..., si això està així, pues hauré de quedar.

Res, que an es cap d'una estoneta va venir l'amo vestit de negre i aquell home li va deixar es nin i se'n va tornar cap a ca seva. I quan va arribar en es poble, que si allò ja

no era sa barraca, ja hi havia una casa, un casam increïble. Ja se va trobar a dins sa casa amb totes ses..., hi havia com a... eh, sa padrina deia *tinajas*, que vendrien a ser 'aufàbies' en mallorquí, plenes d'or, amb una riquesa impressionant. Però bueno, aquell matrimoni estava trist perquè, clar, havia hagut de deixar es nin.

Bien, i aquell nin va arribar a cal Dimoni. El Dimoni tenia una casa... un castell! Vale. I li va dir an es nin:

—Bueno, ara tu viuràs amb jo. A partir d'ara tu viuràs amb jo i seràs es meu criat. Quan jo sigui aquí tu m'ajudaràs a posar, a llevar-me sa roba, i si jo t'he de menester per qualsevol cosa, pues tot lo que te mandí m'ho hauràs de fer.

I aquell nin va dir:

—Idò sí, vale.

Diu:

—Jo te donaré claus de totes ses portes de la casa menos d'una. N'hi ha una porta que té sa clau posada, però que aqueixa porta tu no la pots obrir mai en sa vida. I si l'obris, jo sabré que hi has entrat.

Bueno, el Dimoni venia de fora cada dia, que se n'anava a cercar ànimes; i, en venir, se canviava sa roba i s'entrava dins aquella habitació que aquell nin no podia entrar. Aquell nin, pues clar, anava per totes ses habitacions i feia la casa, però en aquella habitació no anava. I així es nin va anar cresquent. I, quan es nin tenia quinze anys, un dia el Dimoni se'n va anar es dematí i li va dir:

—Au, bé, me'n vaig. No tornaré fins es vespre. Tu fe lo mateix de sempre.

Muy bien, però aquell nin anava tan endarrer d'aquell quarto, perquè aquell home passava tantes hores allà dedins, el Dimoni passava tantes hores allà dedins, que va dir:

—Mmm... Jo vaig molt endarrer i si guait a veure què hi ha aquí dedins? Què hi deu haver?

Aquell nin obri sa porta i allò era un quarto, era una biblioteca que estava plena, plena, plena, plena, plena a rebossar de llibres. I quan es nin va obrir sa porta tots es llibres varen caure en terra, varen quedar apilats en terra. Totes ses estanteries netes, tots es llibres en terra. I aquell al·lot va quedar amb un susto de mil dimonis perquè va pensar: «En venir, me, me, me durà amb ses altres ànimes a l'infern. Ara ja sap que he obert sa porta. Clar, per això me va dir que si obria sa porta ell ho sabia.» I va entrar dins es quarto i se va seure tot trist a dins es quarto pensant què podia fer, què podia fer, què podia fer... I va començar a mirar un llibre i un altre llibre i, aixuí, va agafar un llibre que era diferent des altres i deia: «Si penges aquest llibre, es penjaran tots es altres.» I aquell nin agafa es llibre, penja es llibre a s'estanteria i tots ets altres llibres, zzztttt, zzztttt, zzzzzt, se varen col·locar en es seu puesto. Ah!, s'habitació va quedar súper neta i aquell nin, zeeeeet, surt a defora, tanca sa porta i al cap d'una estona va arribar el Dimoni:

—Què..., has fet bonda?

—Sí.

—Has entrat a dins es quarto?

—No.

Aquell home agafa, se lleva sa capa i cap a dins s'habitació. Va estar allà una bona estona, va sortir i no va dir res. I al dia següent, quan el Dimoni va ser hora de partir, se'n va anar i aquell nin, encara no havia acabat de sortir el Dimoni de sa porta, zan, zan zan, se fica dins es quarto: zup, tot els llibres en terra. Però com que ell ja sabia que si penjava aquell llibre tots ets altres se penjarien, pues aquell nin va començar a llegir i a aprendre i a aprendre i a llegir i a llegir i a aprendre. I varen passar es anys i aquell nin va tenir una informació que sabia tot lo que sabia el Dimoni i un poc més!

Perquè era més jove que el Dimoni. I entonces va arribar el dia de que tenia vint-i-un anys i ell ja sabia molt i sabia tot lo que volia sebre i sabia com ho podia fer per partir. I, a base de sa formació que se va donar en es llibres, va poder enganar el Dimoni. I va poder tornar a ca seva i va poder tornar a viure amb sa seva família i tot això.

Col·lectora: Natalia A. Hendriks Sánchez (curs 2013-2014)

Informant: Francisca Sánchez Giménez, 53 anys, Campos